

# Un breviar al eliberării duhului

Adrian Botez

Volumul șapte al Antologiei Paradoxismului Internațional/ SEVENTH INTERNATIONAL ANTHOLOGY ON PARADOXISM – 2012 (The Educational Publisher Inc. 1313 Chesapeake Ave., Columbus, Ohio 43212, USA), o antologie realizată de nimeni altul decât de inițiatorul Mișcării Paradoxiste Internaționale, FLORENTIN SMARANDACHE, beneficiază de contribuții de la scriitori din lumea largă, din Germania (Bernd HUTCHENREURTHER) și India (B. VENKATESWARA RAO), până în Israel (Morel ABRAMOVICI) și U.S.A.: Tom DEIKER, Greg HALL, Kyle REVERAL, Wm MEYER, Mary Ellen WALSH, Eric PIERZCHALA, Peter SPECKER – TWIXT. Bineînțeles, grosul e asigurat de români: George ANCA, Marian APOSTOL, Adrian BOTEZ, Gheorghe BURDUȘEL, Eugen EVU, Sergiu GĂBUREAC, Dumitru HURUBĂ, Liviu-Florin JIANU, Ion MARINESCU - PUIU, Mircea MONU, Doru MOTOC, Janet NICĂ, Gheorghe NICULESCU, Tudor PĂROIU, Ion PĂTRAȘCU, Marinela PREOTEASA, Andrei RADU, Puiu RĂDUCAN, Adriana STOENESCU, Ion URDA.

Acest *eveniment editorial* conține șase capitole (și nenumărate subcapitole!) - dintre care, unele, fie și numai prin formularea/enunțarea titlului/subtitlului lor, stârnesc un interes (și un haz subiacent!) deosebit/e, iar imaginile foto sunt, unele dintre ele, cvasi-geniale...!

Să nu ne luăm exclusiv după titluri, însă: chiar dacă pare că este reflectată doar situația exploziv-paradoxistă din România funambulesco-băsisă – realitățile mondiale/globaliste “trans-

“cend” acest regionalism valah, aparent îngust – ...în realitate, prin regimul alfredjarry-escului “UBU ROI”, de la București - deosebit de fertil-paradoxiste, teribil de cinice, groțești și virulent-sarcastice...!

Și, totuși, Motto-ul din Petre Țuța (din fruntea capitolului I): « Limba română are toate premisele valorice pentru a deveni o limbă universală, dar nu știu dacă e posibil acest marș istoric. Dacă am fi fost un popor cuceritor... Ceea ce ne lipsește este îndrăzneala » – este folosit, de către Maestrul Florentin Smarandache, tot pe post de paradox: “marșul istoric” al “limbii române ca limbă universală” a pornit chiar prin acest curent *paradoxist* – curent năucitor, violent-contradictoriu (de cele mai multe ori!), dar atât de pitoresc și eliberator de gravitație a Vieții Terestre, ca Imensă Pușcărie! – prin acest curent atât de specific ontologiei românești modern-contemporane, prin acest curent specific, parcă, Tărâmului Românesc (tărâm din care sunt exhibați/dezgropați/înviați spre Mântuire Spirituală, “înaintașii burlescului și grotescului valah”: Bulă și Georgel!), dar prin “marșul” căruia sunt trezite, spre libertate și viață emancipată de stres, și celelalte Neamuri Terestre! – încât... tocmai *îndrăzneala* a devenit dimensiunea specificului valah (cel puțin în cultură!), tot așa cum s-au întâmplat lucrurile (și lucrările!), în epoca interbelică, în care avangardismele își descopereau (uimite, ba chiar scandalizate!) sorgintea, în scriitorii valahi sau de origine valahă!

Mărturisesc, spășit, că am cam mârâit (binișor!), atunci când mi s-a vorbit despre și mi s-au etalat creațiile paradoxiste (prin exemplificări internetistice!). Poate că voi fi

avut eu “introdus” vreun “supozitor moral” sâcâitor – sau creațiile respective (internetistico-virtuale!) nu m-au convins, din punct de vedere estetic (eu sunt de un estetism turbat!). Dar, citind, printre talazurile și fulgerele de inteligență (amară, dar cathartică!) ale Antologiei lui Florentin Smaradache, trebuie să mărturisesc că mi-a venit o idee (săraca singuratică!): nu cumva tocmai *paradoxismul* va fi fiind soluția moral-spirituală a libertății paradisiace (căutate și regăsite!), nu cumva *paradoxismului* îi este dat să ne dea ce nu (mai) avem (de mult!), și de lipsa căreia ne tot frăsuiam și olicăiam, din minut în minut, anii și lunile astea: *libertatea furluată* (pe căi politice, mondialist-parșive)?!, nu cumva *paradoxismul* este adevărata față a lui Hristos, care ne îndeamnă să ne eliberăm de grijile artificiale! - ... autentice bombe auto-amorsate, de conștiința/mintea noastră sucită/pervertită de către versatili “psihologi/Psihologie”!

Orice s-ar spune, această autentică eliberare, de societatea mamonică, de fabrica ei de griji și de terori perverse și asasine – se află tocmai în miezul *paradoxismului*. Preoții creștini (cei...”nepârâți”!) ar trebui să poarte Antologia Paradoxismului Internațional, a lui Florentin Smarandache, ca pe o variantă, perfect hristică, a Breviarului... Aici, între paginile ei (surprinzând, aparent, efemerul zâmbetului uman, dar descătușat de orice fariseism!), este atâta zvon înalt de poezie hristică (de o seninătate și veselie cuviincioase, deși tare șoltice, așa cum numai Sfinții Apostolii și, mai pe urmă, Sfântul Francisc - au arătat Lumii!)... sunt și zboruri de păsări ale Cerului, încântate-descântate de viziunea Paradisului..., dar sunt și mândri crini, cu straie de Duh, cum “nici Solomon,

în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia!” Îi spuneam, zilele acestea, unui amic: “Antologia dlui Smarandache este <<de tot hazul>> - și, tocmai de aceea, este o lucrare teribil de serioasă!”

... Chiar dacă, pe ici, pe colo, vorbele sunt mai apăsate! În definitiv, Hristos numai cu vorbe apăsate (mult mai apăsate, decât nevinovatele glume, eliberatoare de gravitație, din cartea ce-mi stă în față, cuminte, pe masă...!), le grăia celor nedrepti și cu fariseice “aere”...și prin vorbe apăsate le “fâsâia” deșertele “aere”, revelând/re-educând omenia din ei! Dacă va avea pe cine re-educa, și cui revela... Asta este și problema, specific românească, pentru viitorul eficienței mental-spirituale a Antologiei lui Florentin Smarandache, prin incendiile și fumul dens ale acestei lumi, care nu mai îngăduie celor mari și tari, un obiect fără de care nu se pot vindeca, fără de care orșice Logos sună a clopot funebru: OGLINDA.